

A 17. századtól a nők elszánt küzdelmet indítottak az egyenjogúsításukért. Az első modern értelemben vett nőjogi harcos a 18. századi francia származású Olympe de Gouges volt, aki a polgárnők és asszonyok

jogainak nyilatkozatában fogalmazta meg a nőket megillető jogokat. A szabad házasságkötés, a törvény előtti egyenlőség, a tanulás jogán túl a választójog megszerzése volt az egyik legfontosabb követelés. Ezt elsőként az USA Wyoming államában szerezték meg a nők 1869-ben. 1920-ban a 19. alkotmánymódosítás az összes államban biztosította a nők számára, hogy részt vehessenek a választásokon. Európában először 1906-ban Finnországban szavazhattak a nők, a következő állomás Németország volt 1918-ban, a harmadik pedig 1928-ban Nagy-Britannia. Magyarországon 1945 után kapták meg a nők a teljes választójogot. Előtte csak a Tanácsköztársaság idején volt teljes választó jogot. Az iszlám országok közül Törökország az első között vezette be a női választójogot. Miután 1922-ben megszűnt a szultánság és a következő évtől **Kemal Atatürk** lett a köztársaság elnöke, jelentős változások mentek végbe az országban. Bevezette a nemzetközi szám -és mértékegységrendszert, a latin ábécét, beengedte az országba az európai ruhadivatot, és egyenjogúsította a nőket. 1935. február 6-án Törökországban a nők is választójoghoz jutottak. Sok országban azonban a nők még ma sem élhetnek e jogukkal: többek között Szaúd-Arábiában, Kuvaitban, Brunei, Libanonban és Bhutánban csak korlátozott szavazati joggal bírnak. Még egy érdekesség, **Svájcban a nők csak 1976 óta** élhetnek szavazati jogukkal. Ezen azért érdemes elgondolkodnunk.

(www.hirkepek.hu - Weszelits András)